

Poštnina plačana v gotov.

1942-XX

Januar-Februar

Salezijanski vestnik

SKUPNA POŠTA

Sotrudnikom. — Ne pozabite, da je sveta Stolica salezijanskim sotrudnikom in sotrudnicam za vsak pobožen vzdihljaj podelila odpustek 400 dni, enkrat na dan pa popoln odpustek. Poslužujte se marljivo te izredne milosti!

Prejemnikom Vestnika. — Tej številki smo priložili položnice s prošnjo, da se jih blagi sotrudniki in sotrudnice o priliki poslužijo za pošiljatev letnega sotrudniškega prispevka, za kar »Bog plačaj!«

Pospeševalcem. — Pospeševalci! Pospeševalke! Tistim, katerim oddajate Vestnik, ne pozabite priporočiti letni sotrudniški prispevek za kritje stroš-

kov. Morda se več ko eden že več let ni spomnil te dolžnosti. Naj ne pozabijo, da sta življenje in napredovanje Salezijanske družbe v velikem delu odvisna od podpor sotrudništva. Lahko pošljejo o priliki po položnici, lahko izroče tudi Vam, Vi pa vodstvu sotrudništva.

Sotrudnikom v Goriški in Tržaški pokrajini. — Želimo, da bi se sotrudništvo v Goriški in Tržaški pokrajini, ki je bilo svoje čase zelo delavno, znova predramilo in poživilo. Zato iščite novih gorečih sotrudnikov in sotrudnic in pošiljajte njihove naslove, da jih vpišemo in jim pošljemo Salezijanski Vestnik.

VODSTVO SOTRUDSTVA OPOZARJA NA SLEDEČE:

1. Kadar kaj naročate, nikar ne pozabite podpisati se. Sporočite tudi kraj, kjer stanujete, to je vas, ulico in pošto.

2. Vše dopise in pošiljke naslavljajte na „Vodstvo salezijanskega sotrudstva. Rakovnik — Ljubljana 8“.

3. Kadar pošiljate denar, Vas vljudno prosimo, da nam namen pošiljke sporočite ali v pismu ali na karti, najboljše in najbolj poceni pa je, če napišete zadaj na položnici, posebno če pošiljate za več namenov hkrati. S tem nam omogočite hitro in točno poslovanje.

4. Če letos še niste ničesar prispevali za kritje tiskovnih stroškov Salez. vestnika ali za druge salezijanske namene, nikar ne pozabite. Od Vaše darežljivosti je veliko odvisen napredek naše družbe. Bog Vam bo bogato poplačal.

NAŠI UMRLI SOTRUDNIKI IN SOTRUDNICE.

Peršak Franc, Jamna,
Jesenag Amalija, Ljubljana,
Škulj Marija, Hrastje,
Jaklič Marija, Hinje,
Grden Frančiška, Dolga njiva,
Čermel Leopold, Radeče,

Biderman Jakob, Čušperk.

Šinkovec Marija, Konjsko,
Trusnovič Marija, Ljubljana,
Sadar Franc, Ljubljana,
Slak Marija, Beč,
Adamič Neža, Spodnje Blato,
Javornik Alojz, Vel. Žalna.

Vsem, ki se zanimajo za ljudsko cerkveno petje, prav gorko priporočamo našo pesmarico: dr Jerko Gržinčič: SVETE PESMI. Cena: vezana 7 lir, broširana 4 lire.

Knjižica obsega okrog 230 pesmi. Izbira pesmi je potemtakem prav obilna. Tisk je lep in viden, vezava trpežna in lična.

Ob stoletnici, kar je sv. Janez Bosko začel svoje blagoslovljeno delo med mladino, je primerno in potrebno, da se vsakdo seznani s tem velikim možem, z njegovim življenjem in delom. To pa najlažje in najtemeljiteje storite, ako si nabavite „Življenje sv. Janeza Boska“, ki je zelo zanimivo in se bere kot kak roman. Šest sto strani obsežna in v umetniške platnice vezana knjiža stane 23 lir.

SALEZIJANSKI VESTNIK

GLASILO ZA * * * * *
SALEZIJANSKO * * *
SOTRUDSTVO * * * * *

L. XXXVIII.

Januar - Februar

1942/XX.

Četrty naslednik sv. Janeza Boska

salezijanskim sotrudnikom in sotrudnicam

Zasluzni sotrudniki in sotrudnice!

Sv. Janez Bosko je želel, naj bi njegovi sinovi imeli osmi december 1841 za spominski dan začetka Salezijanske družbe. Tega dne je v cerkvi sv. Frančiška Asiškega v Turinu dejansko položil temelj prazničnim mladins-

vabilo na soudeležbo, je izbruhnil vihar.

V takih okoliščinah ni bilo priporočljivo prirejati hrupne vnanje slovesnosti; primerno je bilo, da se združimo v molitvi in velikodušno prenašamo neogibne skupne žrtve.

Zato smo odložili načrte in priprave za svečanost na boljše čase.

Praznik Brezmadežne z običajno devetdnevnicco, ki je medtem že za nami, je imel povsem spraven in prošnji značaj.

Pri vsem tem bi želel, da bi tudi v novem letu 1942. v vseh naših zavodih pomnožili molitve, dobra dela in žrtve v imenovani namen. Tej spravi križarski vojski naj bi se pridružili tudi naši zaslužni sotrudniki in sotrudnice.

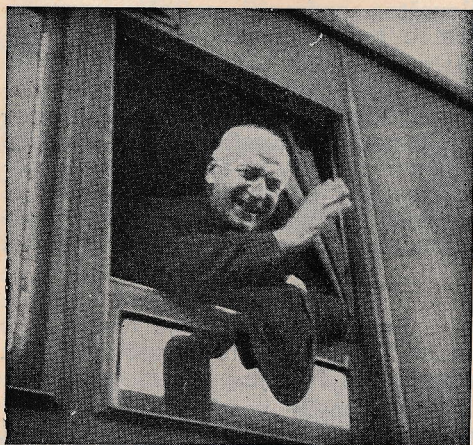
Človeštvo bi moglo danes upravičeno ponoviti besede preroka Danijela: „Kar si nam storil, si storil po pravi, Gospod! Grešili smo zoper tebe in se nismo držali tvojih zapovedi.“

Vsi se z grozo spominjamo satanskih napadov brezbožnikov, ki so skušali potegniti narode za seboj, jih hujskali, da bi jih pogreznili v brezno nevere in blato ostudnih nraavnih zablod.

To zadošča, da spoznamo, kako potrebna je nam vsem sprava in pokora.

Dovolite mi, naj vas ponovno povabim, da bi pomnožili svoje molitve, vdano sprejemali nove odpovedi, prenašali žrtve.

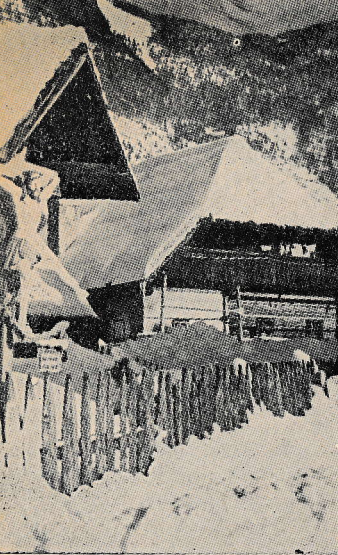
Le tedaj bomo mogli s popolnim zaupanjem moliti k Bogu z omenjenim prerokom: „Gospod, poveljaj svoje

skim domovom, ko je prvič učil dečka Jerneja Garellija osnovnih verskih resnic.

Odsihdob je minulo sto let. Že dolgo časa sem je bila ta jubilejna stoletnica predmet naših misli. S svetim navdušenjem smo zrlili nanjo, delali načrte, dajali smernice, pripravljali široke delovne zasnove in svečanosti, ki naj bi se vršile v vseh salezijanskih domovih in misijonih.

Čimbolj pa se je bližal jubilej, tem bolj so se gostili na obzorju temni oblaki, in vprav ko smo nameravali poslati sotrudnikom in sotrudnicam

Vsem sotrudnikom in sotrudnicam, ki so nas podpirali v minulem letu, se iskreno zahvalimo za vse izkazane dobrote in jim prav iz srca želimo srečno in veselo novo leto 1942 ter prosimo, da nam naj tudi v novem letu ohranijo ljubeznivo naklonjenost, za kar se jim bomo izkazali hvaležne s tem, da se jih bomo vsak dan spominjali pri Mariji Pomočnici kristjanov.

Voditelj sotrudstva

ime in ravnaj z nami po velikosti svojega usmiljenja!"

V vašo uteho vam morem z radostjo poročati, da nam je Bog kljub žalostnim časom milostno pošiljal dokaj tolažbe.

Predvsem naj omenim vedno lepši razvoj katekizemske križarske vojske, započete v spomin omenjenega prvega don Boskovega pouka pred sto leti, ki pomenja začetek njegovega velikega delovanja.

Tekem in lepo uspelih katekizemskih kongresov pa nismo prirejali samo po salezijanskih domovih in hišah hčera Marije Pomočnice. Prizadevni škofje so vabili don Boskove sinove in hčere Marije Pomočnice, naj sodelujejo tudi pri važnih škofijskih katekizemskih kongresih, ki so rodili toliko lepih sadov.

V trajen spomin don Boskovega prvega pouka smo sklenili prirediti posebno izdajo katekizma Pija X. Knjiga je posrečena, lahka in privlačna ter tako opremljena, da kar najbolj ustreza lepoti vzvišenih resnic naše svete vere.

V smislu neke pomembne izjave papeža Pija XI. smo novemu katekizmu vzdeli ime „Kraljica knjig“. Umetniška izdaja, ki jo je oskrbel S. E. I., je dosegla laskav uspeh. Prva, dokaj visoka naklada začetnih treh zvezkov je pošla. Sedaj z vso prizadevnostjo pripravljamo drugo izdajo.

Tu se mi zdi primerno dodati, da bo ta petorica umetniških in okusnih zvezkov koristna tudi odraslim, ne le mladini. Kdor ima opravka s podre-

jenimi, jim bo dal najkoristnejše darilo, če jim preskrbi „Kraljico knjig“. Vsaka družina, predvsem vsaka družina salezijanskih sotrudnikov, bi jo morala imeti. Edino z resnim preučevanjem katekizma bomo mogli bolno človeštvo ozdraviti najtežje rane — verske brezbrzičnosti.

Druga tolažba je bilo dejstvo, da smo končali delo v notranjščini bazilike Marije Pomočnice. Pri kolavdaciji novih veličastnih orgel smo imeli velike slavnosti, ki sta jim dajala poseben sijaj naš nadškof in kardinal Maurilij Fossati in pokrovitelj Salezijanske družbe kard. Vincencij La Puma.

Marija si je s svojimi dobrotami in milostmi tako rekoč sama olupšala svoj dom. Z lepoto njene bazilike pa raste v vernikih tudi pobožnost in vdanost do Marije.

Tretji nagib veselja nam je bila ustanovitev višjega vzgojnega zavoda, namenjenega oblikovanju vzgojiteljev, da bodo kos visokemu poslanstvu.

Nemalo radosti je vsej salezijanski družini prinesel odlok z dne šestnajstega julija, s katerim je sveti oče Pij XII. potrdil prizadevanje, da se okliče za svetnico blažena Marija Dominika Mazzarello, soustanoviteljica in prva prednica Družbe hčera Marije Pomočnice.

Prav tako nas veseli ugotovitev, da kljub trdim razmeram ni padlo število poklicev. Upam, da nam bo božja Previdnost kakor doslej tudi v bodoče naklonila vašo pomoč za njih vzdrževanje.

Končno je Gospodu bilo povšeči, da je utešil našo žalost ob izgubi premnogih zavodov zaradi vojne vihere ne samo s tem, da je dal znaten razmah mnogim že obstoječim zavodom, marveč je celo omogočil ustanovitev novih.

Nove ustanove.

SALEZIJANCI

V Italiji: v Pavone Melli (Brescia) smo odprli praznični mladinski dom. V Umbertidi (Perugia) smo prevzeli župnijo s prazničnim mladinskim domom in rokodelskimi šolami.

Na Češkem: v Orechovu dom za noviciat.

Na Hrvaškem: v Marijinem dvoru (Darugar) modroslovski študentat in noviciat. V Podsusedu župnijo s prazničnim mladinskim domom.

Na Francoskem: v Villemuru zavod z ljudsko šolo.

Na Irskem: v Ballinakilu noviciat.

V Ljubljanski pokrajini: na Škrbljevem noviciat, v Lanišču modroslovski študentat.

Na Poljskem: v Čenstohovi župnijo.

Na Portugalskem: v Evori gimnazijo; na otoku Timorju misijon.

Na Slovaškem: v Topolčanih podružnico za siromašne dečke. V Topanki (Trnava) praznični mladinski dom.

V Argentini: v Corrientesu zavod, v Resistenciji praznični mladinski dom.

V Boliviji: v Chulumaniu poljedelsko šolo.

V Braziliji: v Poxoreu župnijo s prazničnim mladinskim domom, v Goianji zavod z župnijo in prazničnim mladinskim domom.

V Srednji Ameriki: v Kostariki zavod za aspirante.

V Ekvadorju: v Loji praznični mladinski dom.

V Guatemali: v Quezaltenaagu župnijo, šolo in praznični mladinski dom.

V Mehiki: v Guadalajari smo ponovno odprli praznični mladinski dom.

Na Tajskem: v Had Jaju šolo.

HČERE MARIJE POMOČNICE

V Italiji so na raznih krajih na novo začele in odprle 16 novih ustanov in zavodov.

V Argentini eno, v Braziliji eno, v Uruguaju tri, v Venezueli eno, v Združenih državah eno.

Načrti za 1942

Roka se mi trese in kar ne upam si nadaljevati, ko prihajam k temu.

Vem, da vse nas zadevajo nadloge, da se težave večajo iz dneva v dan, da težka življenjska vprašanja tlačijo narode. Prav tako gotovo pa tudi vem, da se zlasti v urah hudih preizkušenj porajajo in razvijajo čudovita dela krščanske dobroteljskega. Pod težo bolečin in nesreč vse bolj živo čutimo potrebo po zblizanju z Bogom, da s pokoro in molitvami potolažimo pravično božjo jezo ter si z miloščino in dobrimi deli zaslužimo božje usmiljenje.

Zato vas s tem večjim zaupanjem vabim, da nam pomorete pri sledečih podvzetjih:

1) Priskočite nam na pomoč, da odpomoremo misijonom v njihovi stiski z novimi poklici in sredstvi za vzdrževanje.

2) Pomnožilo se je število ubožcev in sirot. Omogočite nam, da jih kar največ zberemo in vzgojimo v naših zavodih.

Tu mi dovolite, da vam v popolnem zaupanju odprem srce na široko.

Ko se je bližala stoletna obletnica, sem v razmišljanju, kako bi jo kar najbolj koristno proslavili, večkrat z očitnim veseljem mislil na to, naj bi v sedanjih razmerah vsaka inspektorija odprla po možnosti poseben zavod za sirote.

Dovolite, da povabim tiste, ki so prejeli od Gospoda blagostanje in dovoljna sredstva, naj ne pozabijo osirotelih in zapuščenih otrok.

Morebiti zamore kdo sam od sebe ustanoviti tak dom in ga poimenovati v spomin kake drage osebe. Vsakdo naj pripomore po svojih močeh, saj boste v zameno deležni obilnega božjega blagoslova.

3) Drugega aprila 1942. bomo praznovali stoletnico rojstva angelskega mladeniča, častitljivega Dominika Savija. Ker pa ne bo mogoče uresničiti

nameravanih svečanosti, vas vabim, da pomnožimo molitve in tako pospešimo povečanje tega čednostnega don Boskovega gojenca.

Sveta Cerkev je že razglasila njegove junaške kreposti in sedaj težko pričakujemo čudežev, ki so potrebni za nadaljnji postopek.

Povabite druge in sami se zatekajte k častitljivemu po pomoč, obenem pa vsi prosimo, da nam čimpreje zazori toli zaželeni dan.

*

Preden zaključim, čutim potrebo zahvaliti vse in vsakega, da ste nam v grenkih urah tako velikodušno pomagali. Bodite prepričani: Sorazmerno z vašo dobrodelnostjo rastejo naše mo-

litve in delavnost za pomnožitev dobrih ustanov.

Gospod blagoslavlja vas, vaše družine, vaša podjetja in nakloni, da bo to leto za vse polno zaslug, utehe in miru.

Bolj in bolj naj se razplameneva v vaših srcih ljubezen našega Gospoda Jezusa Kristusa, ara za večno ljubezen, ki nas bo v nebesih na veke osrečila.

V imenu salezijancev in hčera Marije Pomočnice vas v globoki hvaležnosti pozdravlja vdani

PETER RICALDONE
vrhovni predstojnik

Turin, 24. decembra 1941.

Pierre l'Ermite:

Trak čez oči

Novoletno kramljanje s hudičem

Na oglu Bayardove ulice sem pravkar srečal hudiča.

Bil je v polni paradi: temnosiv površnik, mehek ovratnik, brezhibno zlikane hlače, čevlje à la Richelieu, nogavice slezenovčeve barve...

„Kaj pa tu delaš!“ ga vprašam, midva se namreč tikava.

„Te nekoliko vznemirja, ni res?...”

„Ha, ha, niti malo ne!“ je zasikal sarkastično. Njegovo oko za monoklom iz svetlorumene želvovine pa je pričalo, da laže. Pridružil se mi je.

„Izvijajte se, kolikor se hočete, vendar vas trdno držim za vrat. Vaša kongresna poročila me zabavajo..., vaši sklepi me prijetno ščegetajo... Vidite tole pest?“ — in pokazal mi je svoje koščene prste — „ta je zavezala trak preko oči vaših katoličanov s tako močnim vozlom, da dosedaj še malo ni popustil, čeprav je od tedaj že več kakor pol stoletja. O, jaz znam delati vozle!...”

Nervozno je kazal s svojo palico na pešce.

„Vidiš tega „vele“ gospoda? Ta ima moj trak. Pa je katolik... slišiš?... katolik! Pa vseeno naroča moj jutrnjik; poleg tega pošlje vsak večer svojega slugo po protestantski časopis. In ga bere. Potem ga vrže v koš, od tod pa dnevnik potuje po vsej hiši tja do kuhinje in povsod pridiga... Moj trak.”

Nekoliko korakov dalje nama je prišla naproti mlada žena.

„Ali jo vidiš? K maši gre. In vendar je to moja najzvestejša naročnica. Ni dneva, da mi ne bi vrgla svojih šestdeset stotink. Kaplja vode... bo morda rekel kdo od vaših slepih katolikov. Toda ti dobro veš, da čeprav ni kaplja vode skoraj nič, je vendar ogromni ocean nastal iz takih kapljic.

Z onimi šestdesetimi stotinkami te krščenice in njej podobnih sem si postavil na najlepšem prostoru v središču mesta palačo, svojo palačo, opremljeno z linotipi in rotacijskimi stroji, zvezano z lastno telefonsko centralo z vsemi glavnimi mesti sveta.

Tudi ta kristjanka ima trak preko oči.”

Dospela sva k prodajalni časopisov. Satanove oči so zažarele.

„Preštej svoje časopise! Daj hitro, preštej...” je zaklical.

Štel sem... eden, dva, tri, štiri — pet... in bil sem na koncu.

„Zdaj pa preštej moje!”

Njegova palica je poskakovala z enega časopisa na drugega.

„Ta mi je všeč zaradi svojega uvodnika!... Oni zaradi podlistka, tisti tamle zaradi svojih inseratov, onile zaradi svojih slik. In ta... in oni...” Pri številki tri in štirideset se je palica povescila k zemlji.

V resnici je bilo tako. Sicer na

različen način, toda vendar družno so vsi ti časopisi delali za hudiča.

Mimo naju je šel duhovnik.

Hudič je posebno pazljivo obračal oči za njim.

„Tudi ta ima... trak. Vidiš ga... reven je ko miš... prihaja iz cerkve, kjer je imel pridigo, krasno pridigo! Res, da mi mož ni prizanašal... Posebno zaključek je bil skrbno naštudiran. Pa kaj to pomaga, ko pa je govoril kakim štiri sto ljudem, ki so že tako prepričani.

Toda jaz... ali si videl prej mojo časopisno prodajalno? Skrbno pazi sedaj kako „deluje“.

Ura je bila pet popoldne. Široka reka ljudi se je valila po ulicah in proti postaji. Uradniki iz vseh pisarn, delavci iz vseh tovarn so navalili k prodajalni, prodajalke niso zmogle dovolj hitro razkladati časopisov... Vsakih pet minut so zasopljene kolesarji zalagali stojnico z novimi težkimi paketi, še vlažnimi od tiskarskih valjev.

Hudič je stegnil svojo suho roko in ošabno zapiskal:

„To je moja prižnica. Oni duhovnik, ki je šel mimo, ne vidi, da je med mojo in njegovo pridigo taka razlika kakor med debelo Berto in med starim možnarjem, kakor med strojnico in nekdanjo flinto.

... Ne, ne vidi!... To si zapomni! Ni ga groza moje stojnice, stojnice, ki mu vsak dan, da, celo vsako uro kra-de duše, celo otroške duše, odkupljene z dragoceno krvjo Njega...

Da, prav zato ima ta duhovnik — trak čez oči!“

Hudič se je razgrel.

„Nekaj trenutkov sem se bal,“ je zaklical čez hip. „Ko sem videl, kako so izganjali duhovnike iz šol, ropali ustanove in cerkveno imetje, sem si rekel: „Pozor!... Uničeni katoličani bodo potrebovali veliko denarja! Glad prižene volka iz lesa. Ni mogoče, da ne bi opazili, koliko denarja izmečejo ljudje za tisk... In rekli bodo: „Kaj če bi se tudi mi oprijeli tiska? Kaj, ko bi tudi mi izkoristili moč časopisja? Dobili v svoje roke večino akcij dnevnikov, ki se berejo po vsem svetu? Zakaj ne bi tudi mi stopili na to veliko tribuno in zakričali vsemu svetu, kakšne krivice trpimo?... In kdo ve... morda bi spremenili javno mnenje. Kajti ljudje gredo za ti-

Monteortone (Padova): Naši bogoslovci na stopnišču pred zavodom.

stim, ki jim govori...

... To bi bilo tako koristno in naravno, da sem se jaz, — da, priznam — da sem se celo jaz, hudič, začel bati!... Kaj bo z mojim kraljestvom, če katoličani s svojimi vzvišeni ideali in s svojim uspešnim apostolatom in blagoslovom Njega — obrnejo proti meni strašno orožje tiska!

Tedaj sem trakove podvojil, potrojil... Burja je minila. S sladko vdanostjo so katoličani zopet krvaveli na vsem telesu kakor prej. — Tisk pa je s svojimi milijoni in s svojim vplivom ostal v mojih rokah...

Hudič si je popravil monokel in z ošabno kretnjo govoril:

„Četudi sem angel teme, nimam zavezanih oči. Jaz vidim jasno... ah, tako jasno!

Imam poseben čut, ki ga vi katoličani ne poznate... Ponosen sem na svoje sijajno orožje! Oh, kolikokrat sem že s poljubi pokrtil svoj žurnal na steklu izložbenih oken!

Tisk je najboljši in najučinkovitejši izraz moje besede...

Ta beseda zveni že od vrat mojega uredništva... Skače kakor mačka s prodajalne na prodajalno, odziva se v vseh četrtih velemesta, hiti na postajo, gre na vlak, po vseh vlakih, vozi se z

ladjo, po vseh ladjah! Pot jo vodi v vse šole, gre od mesta do mesta, iz trga v trg, iz vasi v vas, iz palače v palačo, iz bajte v bajto... in ne neha, dokler zadnja samcata duša ni omrežena. Mobilizira tudi otroke. Imam celo svoje paže. Kupujem jim lepe kape! — Ne, take vsestranske mobilizacije katoliki ne poznajo. — Trak!

Spela sva proti vratom revnega lesenega gledališča kjer se je vršil tiskovni kongres. Hudič mi je pokazal stavbo z neizmernim zaničevanjem v očeh rekoč: „Tole tu?“

Pogledal sem Goljatu v obraz in zaklical:

„Dvorana zadnje večerje je bila še

manjša!“ Odgovorilo mi je roganje.

Zato sem nadaljeval: „Vkljub tvoji nesramni trditvi, da misliš gotovo zmagati, verujem, o satan, v zmago Njega, ki ima besede večnega življenja. Verujem, da bo nastopilo jutro... Verujem, da bo zavel Duh. In tedaj bodo katoličani spregledali. — In tega dne... ah, tega dne pa...“

In zaloputnil sem duri hudiču pred nosom, stopil v revno dvorano, kjer je sladko in prijetno živel in od povsod dehtel spomin na dominikanca p. Baillya, na začetnika novih križarskih vojsk, ki je prvi iz svoje samostanske celice naperil proti safanu strašno orožje, ki ga ne vidijo tisti, ki imajo trak čez oči.

Slavko Ljubniški:

ZDRAVA MARIJA

*Ko zaslišim tam od cerkve
v zgodnjem jutru zvona glas;
ko hite njegovi zvoki
čez ravnino v tiho vas:
vstanem, Bogu se zahvalim,
da me čuval je to noč;
pošljem angela v višavo,
z njim hiti pozdrav mi vroč:
Zdrava, Marija!*

*Kadar me skrbi težijo,
v duši se oglašča dvom
ter življenja teža, križi
me trdo tiščijo k flom;
če prete strasti valovi,
da me v brezno potope;
ko groze oblaki črni,
ušne v stiski govore:
Zdrava, Marija!*

*Kadar v dušo sonce sije
in se sreče veselim;
kadar po življenjski poti
lahnih nog navzgor hitim;
kadar zdi se, da minula
je za kratek hip bridkost:
molim, kot nekdaj je molil
angel, nazareški gost:
Zdrava, Marija!*

*Preden mi srce utripne
tu na zemlji zadnjikrat;
preden ob mrliški sveči
blesk zagledam rajskih vrat:
začniji naj tedaj v življenju
ponovim pozdrav, vesel,
z upanjem, da skoraj v raju
z angeli ga bom zapel:
Zdrava, Marija!*

Kdo je odpovedal?

V svojem božičnem nagovoru je papež Pij XII. med drugim tudi zavrnil očitek, češ da je krščanstvo v teh težkih časih odpovedalo in ni izpolnilo svoje naloge. Potem ko je poudaril, kaj je vse Cerkev storila za duhovni in zmožni napredek človeštva v preteklosti in sedanjosti, je rekel: „Ne. Krščanstvo, katerega moč prihaja od Onega, ki je Pot, Resnica in Življenje, in ki stoji in bo z Njim stalo do konca sveta, ni zamenjalo svojega poslanstva. Toda ljudje so se uprli resničnemu krščanstvu, ki je ostalo zvesto Kristusu in njegovemu nauku. Prič krojili so si krščanstvo po svojih željah, postavili so malika, ki ne odrešuje, ki se ne vojskuje proti strastem in poželenju mesa, protis pohlepu po denarju in ki se ne upira napuhu življenja. Postavili so novo vero, brez duše ali vsaj brez verske duhovnosti, ki je potvorba krščanstva in brez božjega duha. Potem pa so razglasili, da je krščanstvo odpovedalo.“ (Iz božičnega govora Pija XII.)

IZ * * * * * NAŠIH * * * * * MISSIONOV * * * * *

Kitajske novice

Iz Kunminga na Kitajskem se je oglasil g. Majcen Andrej. Pismo, ki ga je pisal vrhovnemu predstojniku v Turin, je hodilo več ko pol leta. Takole piše:

Kunming, 28. 4. 1941.

Ljubljeni oče!

Letošnje leto je zares težko in nevarno tako za naš zavod kakor za življenje sobratov. Sovražna letala skoraj vsak dan bombardirajo mesto, ki se je spremenilo v kup razvalin. Tudi katoliške ustanove so veliko trpele. Dve bombi sta padli na samostan č. sester karmeličank. Karmeličanke so se morale preseliti. Druga bomba je zadela bolnišnico sester sv. Pavla; dve sta padli na vrt katoliškega zavetišča. Razrušeni sta tudi semenišči in stara stolnica. Naš zavod je dobil samo nekaj razpok in precej šip se je zdrobilo. Vidi se, da nas je doslej Bog na poseben način varoval. Saj smo pa tudi okoli in okoli natresli svetinjc in podobic Marije Pomočnice in sv. Janeza Boska.

Zaradi napadov iz zraka nam je vlada ukazala, naj zapremo ljudsko šolo. Gojenci so si poiskali zavetje v bližnji in daljni mestni okolici. Delo med rokodelci pa pogumno nadaljujemo. Namesto ljudske šole smo ustanovili razne večerne tečaje, katerih se udeležuje okoli dve sto učencev. Dalje smo prevzeli skrb za ranjence in storimo, kar moremo. Jaz in še eden izmed sobratov ostaneva med napadi v zavodu. Drugi sobratje in gojenci pa bežijo na polje in se skrijejo v iarkih med njivami z rižem, kjer je bolj varno. Ti pogostni „prisilni sprehodi“ motijo kajpak dnevni red, zato smo ga kolikor tolako prilagodili okoliščinam.

V zavodu vlada silna revščina. Dečki, kateri so plačevali oskrbovalnino, so vsi odšli, ostali so samo sirote. Pomoči pa ni od nikoder nobene. Evropci, ki so bili prej tukaj in so nam včasih kaj pomagali, so vsi odpotovali. Iz domovine pa ne pride nič več.

Oprostite, ljubljeni oče, ako Vam s tem pismom prizadevam novo žalost,

Kunming na Kitajskem: Apostolski delegat msgr. Zanin s spremstvom med ondognimi salezijanci in njihovimi gojenci.

Reka: Cerkev Marije Pomočnice, ki je bila povzdignjena v župnijo.

ko imate že tako toliko bridkosti, ki stiskajo Vaše očetovsko srce. Ko bodo minili ti hudi časi, upajmo, da nam bo previdnost dala, da bomo znova mogli nadaljevati in razvijati naše delo.

Prosíte, ljubljeni oče, Marijo Pomočnico in sv. Janeza Boska, da naj nas še naprej mogočno podpirata in varujeta.

Sprejmite naše najpristrčnejše pozdrave, ki jih pošilja v imenu vseh hvaležnih tukajšnjih sobratov in gencev

Vaš vdani v J. Kr.

Andrej Majcen
sal. misijonar

Iz Čaotunga se je oglasil msgr. Kerec

Čaotung, 31. 5. 1941.

Prečastiti gospod inspektor!

Že dolgo Vam nisem pisal, pa tudi od Vas in od ondotnih sobratov že dolgo nisem dobil nobenih novic. Mnogo stvari se je zgodilo med tem časom. Ali mi, Vaši misijonarji v daljni Kini, smo vsi pri dobrem zdravju in se trudimo za božjo slavo in za zveličanje duš. Upamo, da se tudi vi vsi dobro imate in ste zdravi in varni in da naše ustanove v prid mladini dobro napredujejo. Tudi od doma nimamo ne jaz ne drugi sobratje že več ko eno leto nobenih novic. Tudi častite sestre bi rade kaj zvedele o svojih domačih. Vsi Vam bomo močno hvaležni, ako boste tako ljubeznivi, da bi jim izročili naše pozdrave in jim sporočili, naj ne bodo v skrbeh za nas, da se nam vsem dobro godi in da Bog po očetovsko ljubeznivo in skrbno čuva nad nami. Zelo zelo Vam bom hvaležen tudi, ako nam kaj malega sporočite, kako je z Vami, z našimi domačimi kakor tudi z našimi ustanovami...

Naš zavod v Kunmingu je zelo poškodovan in deloma razrušen, vendar so sobratje kakor tudi dečki vsi zdravi in na varnem. Tukaj v Čaotungu je do danes še vse dobro in upamo, da nas bo Gospod še tudi za naprej tako varoval. Vsepovsod vlada velika beda in revščina. V teh visokih junanskih gorah, kamor je vsak uvoz od zunaj nemogoč, nam vsega primanjkuje. Tukajšnji domači proizvodi in pridelki so zelo revni: največ živalske kože ter zdravilna zelišča in korenine. Zaradi hude suše čutimo tudi veliko pomanjkanje živeža...

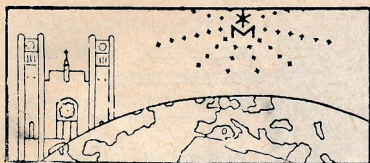
Vsi se goreče priporočamo v Vaše molitve in pošiljamo nič koliko pozdravov Vam in vsem našim dragim.

Vaš prevdani v S. J.

Jožef Kerec
apostolski administrator.

„Mi, ki smo v teh grenkih časih vojnih strahot prizadeti z vašimi bridkostmi in užaloščenji z vašim trpljenjem; mi, ki živimo kakor vi pod udarci strašnega biča, ki že tretje leto biča človeštvo: dvigamo na ta sveti večer iz ganjenega očetovskega srca svoj glas in vas pozivamo, da ostanite trdni v veri in da iščite okrepčila in tolažbe in varnosti pri zibelki novo rojenega Odrešenika!“

(Iz božičnega govora Pija XII.)

PO SALEZIJANSKEM SVETU

Salezijanci na Reki

Salezijanska ustanova na Reki se je začela po prvi svetovni vojski l. 1918. Zavod stoji visoko nad morjem gospoduje tako rekoč nad vsem mestom. Sprva je bil to samo skromen praznični mladinski dom, ki pa je kmalu postal vsakdanji. Poleg stare hiše se je kmalu dvignilo gledališče z dvoranami za pouk, šport in zabavo ter z obširnimi dvoriščem.

Od leta 1935. cvete poleg mladinskega doma skromen konvikt za učence ljudskih in srednjih šol in je to edinstvena ustanova v mestu.

Leta 1934 je bila posvečena nova cerkev Marije Pomočnice, ki je nadomestila prejšnjo tesno kapelo. Cerkev so zidali tri leta in je narejena v lombardskem slogu z nekoliko mo-

dernim pridihom. Na željo okoliškega prebivalstva, ki se je v zadnjih letih močno pomnožilo, je sedanji reški škof msgr. Hugo Camozzo, cerkev Marije Pomočnice povzdignil v župnijo. Slovesno umeščenje prvega župnika oziroma župnega upravitelja se je izvršilo 5. oktobra v navzočnosti gospoda škofa in drugih odličnikov. Sotrudniki in prijatelji salezijanskih ustanov, kakor tudi vse mesto, so z navdušenjem pozdravili ta dogodek kot znamenje velikega zaupanja, ki so si ga salezijanci zaslužili z gorečim delom po zgledu svojega svetega ustanovitelja.

Z delom v novi župniji bodo don Boskovi sinovi še bolj do kraja razvili svojo delavnost v smislu ustanovnikovega gesla: Daj mi duše, drugo vzemi!

Iz naših zavodov S Škrljevega nam pišejo

Minulo bo kmalo štiri mesece, kar smo se ugnezdili salezijanci v novem domu — Škrljevski graščini, zato boste gotovo veseli novic z naše strani.

Naš začetek lahko postavimo na 15. avgusta, praznik Marijinega vnebovzeta, ker se je ta dan v mali graščinski kapelici prvič brala sveta maša. Gotovo nas je že takrat Marija, ki nam je preskrbela ta ljubi domek, sprejela v posebno varstvo.

V doslej tihe in malokomu dostopne prostore starodavne graščine, ki je bila, kakor je to splošno znano, nekoč last sv. Heme, se je vselilo 11 salezijanskih novincev s svojimi predstojniki in sobratji pomočniki, tako da je nova družina štela koj v začetku 25 članov.

Razumljivo je, da so naše misli večkrat poromale v prejšnji dom sal. noviciata, na „rajsko Radno,“ vendar nas to ni oviralo pri urejevanju

novega. Resnici na ljubo je treba povedati, da je lega Škrljevskega gradu zelo sončna, zdrava in vesela. Kakor se povsod salezijanci hitro udomačimo, tako smo se tu še hitreje. V vaščanih in okoliških družinah smo našli dobre sosesde, ki so nam šli koj spočetka močno na roko. Velika večina še ni poznala salezijancev. Premnogi so nas imeli za trapiste, morda zato, ker so zvedeli, da smo prišli tam nekje od Save, kjer stojita ne prav daleč drug od drugega samostan oo. trapistov in Tariški grad, kjer je bil doslej naš novicijat. Ker smo se z njimi kmalu dobro seznanili, so tudi brž zvedeli, da čokolade in likerjev ne bomo delali.

Naše novo stanovanje je bilo kmalu urejeno. Ker je grajska kapelica zelo majhna, smo si postavili skromen oltarček v tako imenovani „okrogli sobi“. Kapelica je kakor na Radni po-

NE POZABITE NA POBOŽNOST DEVETERIH PRVIH PETKOV

Graščina na Škrļjevem: naš novi noviciatski dom.

svečena presv. Srcu Jezusovemu. Na vsaki strani oltarja pa visita sliki Marije Pomočnice in sv. Janeza Boska. Tako živimo v družbi Jezusovi in v varstvu naših najboljših priprošnjikov.

Potem, ko smo malo pokmetovali, to se pravi, ko smo spravili otavo, poljske pridelke z njiv in obrali gospe Podobnikovi jabolka v sadovnjaku, smo začeli šolo. Seveda smo jo že večkrat pretrgali. Treba je bilo pripraviti za zimo drv, nagrabiti listja in postoriti še to in ono.

Ker v hiši ni bilo doslej električne luči, nam je lastnica gradu, ga. Podobnikova, to omogočila s tem, da je prevzela stroške za material, mi pa smo izkopali jame in postavili drogove. To smo delali v najhujšem mrazu. Da se nam je vse prizadevanje tako posrečilo, se moramo v veliki meri zahvaliti ravnatelju Kranjskih deželnih elektran, g. ing. Miklavcu, ki nam je v svoji naklonjenosti oskrbel zunanjo napeljavo. Letos, ko je vse na karte, nas Miklavž s parkeljmi ni obiskal, zato pa nam je poslal električno luč; zasvetila je namreč prav na Miklavžev večer.

Devetdnevnicu k prvemu petku smo tudi mi opravili. Istočasno pa smo opravljali desetdnevnicu k velikemu

prazniku Brezmadežne. Želeli smo se skrbno pripraviti ne samo na Marijin praznik, na stoletnico don Boskovih mladinskih domov in na štiridesetletnico salezijanskega dela na Slovenskem, ampak še posebno na preobleko naših novincev. Tridnevnicu je bila bolj slovesna, tako v kapelici kakor v zunanji pripravi. Žal se niso mogli tega lepega praznika udeležiti starši vseh novincev. Preoblekel jih je preč.

g. inspektor Ivan Špan, lepe pobožnosti pa se je udeležil tudi naš g. župnik Nahtigal in več sosedov, zlasti naših dobrotnikov. Pri popoldanski proslavi smo v provizorični dvorani, ki so jo napolnili naši prijatelji, proslavili trojni praznik: Brezmadežno, preobleko in štiridesetletnico našega prvega zavoda v Ljubljani. To priliko je uporabil hišni ravnatelj g. Jožef Špan, da je navzoče seznanil z don Boskom in delom salezijancev na Slovenskem, zlasti še s pomenom zavoda v Škrļjevem. Pa tudi zahvalil se jim je za vso veliko naklonjenost, ki smo je bili doslej v toliki meri deležni.

Če so si v začetku nekateri predstavljali salezijance kot bogate menihe — na prvi pogled bi se res marsikomu zdelo, ker so se nastanili kar v gradu — pa danes vsaj tisti, ki so nas поблиžje spoznali, vedo, kako smo navezani na dobra srca, na pomoč dobrih ljudi! S pomočjo salezijanskih sotrudnikov in sotrudnic je zraslo don Boskovo delo drugod, tako je bilo postavljenih nad 10 zavodov na Slovenskem, tako se vzdržuje tudi salezijanski noviciat v Škrļjevem. Vsem pa, ki podpirajo salezijance, plačujeta Marija Pomočnica in sv. Janez Bosko

že na tem svetu, še vse lepše plačilo pa jim pripravljata v nebesih.

Življenje nam sedaj poteka mirno dalje. V mislih še božujemo pri ja-

slicah in koledujemo za novo leto, ki vsem skupaj želimo, da bi bilo srečnejše od tega, ki zdaj mineva.

— — —

Glas iz tujine

„Prebito, to so ti naši bogoslovci: razbežali so se kot trop vrabcev, če vržeš kamen mednje; in sedaj ne čivkne niti besedice nobeden!“ Takole si govorite, ko sedite v svoji sobici in grizete svinčnik in sestavljate poročila iz naših zavodov.

Da, prav tako smo se razbežali, kot pravite. Je pa tudi drugo res. Tudi vrabci namreč pridejo počasi do sape in ščebetajo čez čas spet tako glasno po žlebovih, kot da bi se ne bilo nič zgodilo. Tako vidite, gospod urednik, smo prišli do sape tudi mi po par mesecih, ko smo nekoliko pozabili na vihro, ki je divjala okrog nas, in na moro, ki je kot Damoklejev meč visela nad našimi glavami. Poslušajte sedaj kratko poročilo iz sončne Italije, iz slikovitega Piemonta.

Ko smo končali srečno izpite in pri duhovnih vajah uredili tudi dušne zadeve smo se na povabilo naših skrbnih vrhovnih predstojnikov, obloženi s potrpljenjem, hočem reči, s prtljago, odpravili 9. julija l. l. v novo bivališče. V ta namen je bil določen zavod v Monteortoneju. Hiša je zapuščina oo. benediktincev, ki jih je močočni Napoleon pregнал iz njihovih tihih celic. Samostan je prišel čez čas v roke nekemu židu, ki ga je preuredil v zdravilišče. — V okolici je namreč vse polno toplih vrelcev in odvsepovsod prihajajo revmatični ljudje, da si zmehčajo zvezane in otrple ude. Tudi Vam svetujem, če vas muči kakšna taka nadloga, da se zatečete v monteortonsko kopel; je samo 12 km od Padove. — Ko so se razmere za žide spremenile, so hišo prevzeli salezijanci, ki so namestili v njej bogoslovje za beneško in lombardsko inspektorijo ali provinco.

Tu so nas naši sobratje zelo ljubezno sprejeli. O, kako živo smo občutili resničnost stavka, ki nam ga v začetku pravil ponavlja don Bosko: „Redovnik zgubi en dom in jih dobi sto, zgubi enega brata in jih dobi

tisoč.“ Vsakdo izmed nas se je v srcu prav goreče zahvaljeval ljubemu Bogu za poklic, ki mu ga je dal.

V Monteortoneju smo se prav lepo imeli. Čez dan smo se poskušali malo v italijanščini in ponavljali predelano tvarino iz bogoslovja, ob večerih pa se je razlegala slovenska pesem, ki je našim občutkom primerno izzvenevala čez težko obložene vinograde tja do Monte Rua, kjer beli menihi noč in dan molijo in pojejo svoj enakomerno zveneči oficij. Iz vseh pesmi nas je pozdravljala domovina...

Zaradi pomanjkanja prostora so predstojniki odločili, da naj prvi in

Monteortone (Padova): Pogled na dvorišče ondotnega zavoda, zadaj župna cerkev.

drugi letnik ostane še tu; tretji in četrty pa naj se preseli v Chieri. Tako smo po treh mesecih konec septembra odrinili iz monteortonskih vinogradov in krenili proti piemontskim velikanom. Težko je bilo pustiti toplo gnezdo, toda hrepenenje, da bi čimprej videli kraje, kjer je živel in delal nas oče don Bosko, je osladilo to žrtev.

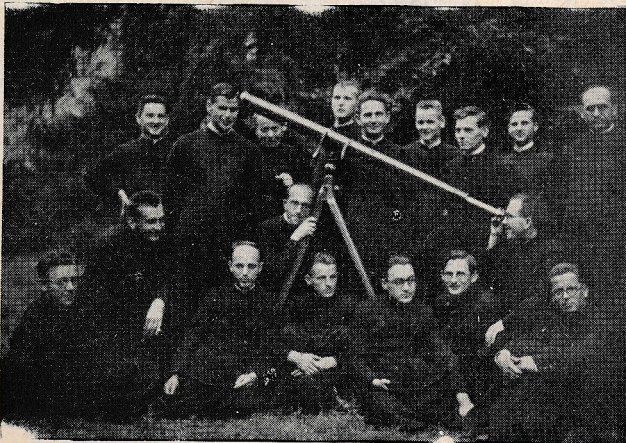
Odveč bi bilo ponavljati o ljubeznivem sprejemu v Chieriju. Dovolj bo, če povem, da so nas sobratje pričakovali z odprtimi rokami. Chieri? To mesto je veliko kot naše Celje in je 12 km oddaljeno od Turina, ki je srce piemontske dežele. — Mesto leži na planoti, ki se le nalahno vzpenja od juga proti severu. Na jugozapadu ga obdajajo polja in travniki, na severovzhodu in zapadu se vzpenjajo prijazni griči, ki obsajeni z žlahtno trto, sličejo Ljutomerskim goricam. Daleč v ozadju pa se vleče prekrasen venec snežnobelih očancev, ki se začne tam pri Monte Rosi in preko Monte Visa (3841 m) preide počasi v ravnino. Ko se človek zagleda v ta prekrasni čar, v to kraljestvo piemontskega zlatoroga, mu stopi pred oči naš očak Triglav, ves pokrit s snežno odejo, v ozadju pa mu gori krvavordeča zarja, in nehote si otre grenko solzo, ki je pripolzela na lice... Pravijo, da je Chieri mesto redovnikov. In res, toliko cerkva in kapel je v mestu in toliko pobožnih redovnih oseb obojega spola, da se zdi, da je vse mesto en sam hram božji.

Chieri je don Boskovo mesto. To nam povedo številne spominske plo-

šče, ki so jih Chieričani vzdali don Bosku na čast, in celo ena najlepših ulic nosi njegovo ime. — V Chieriju je namreč don Bosko hodil v gimnazijo, tu je zbiral okrog sebe številne dečke. Kažejo celo drevored, kjer je don Bosko s trojno stavbo ugnal v kozji rog prekanjenega glumača. V tem mestu je dokončal svoje modroslovne in bogoslovne študije. Chieričani so na vsa ta dejstva zelo ponosni; na plošči, ki je vzdana na jezuitski cerkvi, stoji tale napis: „V tej cerkvi je čast. Janez Bosko kot študent in vajenec v življenjskih stiskah in v borbi za delo in učenje v letih 1831-1835 zbiral in vabil tovariše in prijatelje k razlagi krščanskega nauka v cerkvi očetov jezuitov in tako položil temelje svetovni božji ustanovi mladinskih domov in svojemu vzvišenemu poslanstvu za mladino. V večni spomin Chieričani 1916. leta.“

Seveda je v Chieriju čeden in razgiban mladinski dom, ki je praznik Brezmadežne ob 100 letnici don Boskovega dela prav lepo proslavil. Ima vse odseke podobno kot rakovniški, samo da pobje namesto loparjev za ping-pong nosijo s seboj baline. Zelo mi ugaja godba, ki je številčno enaka rakovniški, samo da je za spoznanje bolj ubrana. Igralska družina nam je tudi parkrat kar povoljno zaigrala. Imajo lepo dvorano, ki služi tudi za kino.

Kako pa mi? Vseh skupaj nas je bogoslovcev 97. Od tega nas je Slovanov ena tretjina. Slovenci, Slovaki, Čehi, Hrvatje. Vsi se dobro razumemo, tudi z domačimi. Saj imamo vsi skupnega očeta don Boska in mater Družbo. Zato lahko ponavljamo z Davidom: „Glej, kako dobro in prijetno je, ako bratje prebivajo skupaj“ (Ps 132, 1). Šolsko leto smo začeli 10. oktobra. Kako je v šoli, to že sami veste. Učenja dovolj, las na glavi vedno manj; hkrati se pa človek vedno bolj zaveda, da vse premalo zna. Veste, tudi italijanski jezik ni kar tako,

Monteortone (Padova):
bogoslovci „opazujejo“ zvezde.

da bi ga za vrat zgrabil in v žep potlačil, češ sedaj pa že znam „parlare“, ampak bo treba še precej truda, da ne bo preveč škripalo...

Imamo pa tukaj veliko ugodnosti. Gledamo in obiskujemo lahko kraje, kjer je delal Bog po don Bosku svoja čudovita dela. Izpolnjene so bile dolgoletne želje, utešeno je bilo naše srčno hrepenenje, ko smo stopili v don Boskovo rojstno hišico v Becchijih — 15 km od Chierija — in pa v cerkev Marije Pomočnice v Turinu. Ne bom Vam opisoval ne, kako veličastna je prva, ne, kako veličastna je druga, saj to se z besedo skoraj povedati ne da. Kako podobni sta si betlehemska štali in siromašna koča v Becchijih, veličastna cerkev sv. Petra v Rimu in cerkev Marije Pomočnice v Turinu, kjer blesti napisano na pročelju Marijina mogočna beseda „Tu moja hiša, od tod moja slava“.

Kaj smo občutili, ko smo zapeli našo pesem pred njenim milostnim oltarjem, vedno in povsod tako prisrčno: „Ti o Marija...“, pri don Boskovem oltarju pa „O saj smo vsi tvoji, varuj nas...“, tega Vam ne morem povedati. Seveda smo vklebili v svoji prošnji vse naše bližnje in daljne znance in dobrotnike in vse,

kar nam je najbolj pri srcu, in prosili mogočno Gospo in Zmagovalko, naj vendar že iztegne svojo milostno roko, ustavi val gorja, ki zaliva vesoljni svet, obriše solzne oči, potolaži žalostne, vlije nade obupanim in strtim, vzame pod svoj plašč vse izgnane Evine otroke in stre glavo peklenskemu zmaju...

Spravni in zadostilni pobožnosti deveterih prvih petkov, ki ste jo na pobudo prevzvišenega gospoda škofa začeli v domovini, smo se pridružili tudi mi. Malo nas je, tega se zavedamo, toda gorečnost ob sočutju raste in nima mej. Bog, pravični in usmiljeni, se nas bo usmilil in okrajšal trdo preizkušnjo s katero nas zdaj preizkuša.

Marsikaj mi še teži srce in bi Vam rad napisal, pa naj bo to dovolj za sedaj. Želim vesele božične praznike in srečno, milosti polno novo leto, leto usmiljenja božjega, leto velikonočnega vstajenja, leto vrnitve k Bogu, leto večnega miru, Vam, gospod urednik, in vsem našim prijateljem in dobrotnikom v imenu slovenskih salezijanskih bogoslovcev v Chieriju.

Vaš prevdani

Janez

Potrebujemo naslednje številke Sal. vestnika: 1936: 3, 5; — 1937: 1, 2, 3; — 1938: 1; — 1939: 10; — 1940: 1, 2, 3, 6, 9-10, 11; — 1941: 1, 5-6, 11-12.

Ako ima kdo izmed naših vrlih sotrudnikov in sotrudnic na razpolago kakšno izmed označenih števil, naj jo pošlje (znamka za 10 cent.) na Upravo Sal. Vestnika, Rakovnik, Ljubljana 8.

Od tu in tam

Prvi evangelij v tajščini

Vzlic hvalevrednemu prizadevanju ondotnih misijonarjev zaradi posebnih okoliščin vse doslej ni bilo mogoče natisniti evangelija s tajskimi (siamskimi) črkami. Šele mali salezijanski tiskarni „Udom Phan“ (dragoceno seme) v apostolski prefekturi Rajaburi je končno uspelo dati na svetlo evangelij sv. Luka v tajščini in s tajskimi črkami.

Prevod je pripravil znani pobornik dobrega tiska br. Ludvik Marija iz Družbe bratov sv. Gabriela, pomagal pa mu je domačin izobraženi F. M. Pleng. Pre-

vajalec sta si s pomočjo učenih budistov mnogo prizadevala, da bi našla primeren tajski izraz za besedo „evangelij“; namesto besede „phraevangelij“, ki se je rabila doslej, sta uvedla besedo „phra-verasat, ki pomeni, „dragoceno učno označilo“.

Na avdienci pri papežu

Pri avdienci, ki jo je papež 15. maja dovolil vrhovnemu predstojniku salezijancev, se je sv. oče posebno zanimal za razmah salezijanskih ustanov, ki se vzlic hudim časom v večini držav zelo

povoljno razvijajo in uveljavljajo. Sveti oče je z zadovoljstvom ugotovil, da imajo pri tem neprecenljive zasluge naši sotrudniki in sotrudnice, ki so pripravljeni tudi na žrtve, kadar je treba don Boskovim sinovom pomagati pri njihovem poslanstvu. Povečava in olepšava svetišča Marije Pomočnice v Turinu, novi krasni zavod zraven rojstne don Boskove hišice v Becchijih, vzorni mladinski dom poleg tovarne FIAT v Turinu, to so pravi spomeniki njihove velikodušne radodarnosti. Sveti oče je nato rad ugodil prošnji vrhovnega predstojnika in je z veseljem podelil svoj očetovski blagoslov vsem salezijanskim sotrudnikom in sotrudnicam. — Bodimo za to hvaležni Kristusovemu namestniku in pomnožimo svoje molitve po njegovih namenih, zla-

sti za zveličanje duš in za mir med narodi. Naj ga ohrani Gospod še mnogo let v korist sv. Cerkve in vsega človeštva!

Po Mariji k Jezusu.

Kardinal Dechamps je bil nekoč v družbi odličnega protestanta. V pogovoru sta načela tudi marsikatero versko vprašanje. Protestant je med drugim zatrjeval, da mu pri katoličanih predvsem ne ugaja češčenje Marijino. „Jaz se rajši obrnem naravnost na Gospoda Jezusa, kadar kaj prosim,“ — je razlagal.

„Jaz tudi“, odvrne kardinal; „le da jaz ne grem sam, ampak najrajši v spremstvu svete Matere božje. Kaj menite, kdo od naju bo bolje sprejet pri Jezusu? Kdo bo prej in gotoveje uslišan?“

Protestant se je zamislil. Pozneje je prestopil v katoliško Cerkev.

† Prelat Ivan Sušnik

Pokojni gospod kanonik in prelat je bil skozi dolga leta velik prijatelj in dobrotnik salezijanskih ustanov in stalen naročnik Vestnika. Vedrega in milega značaja, poln dobrosrčnosti in gorečnosti za vse dobro je iskreno vzljudil don Boska in njegovo delo, saj je že kot mlad duhovnik čital o njegovih delih, ko je don Bosko bil še živ. Zlasti pa ga je družila z don Boskom ona velika in neizčrpna ljubezen do mladine, ki jo je pokazal dejansko s svojimi stalnimi podporami revnim dijakom. Med našimi kleriki jih je precejšnje število, ki jim je prav on, zlasti v teh zadnjih letih s podporo pomagal, da so lahko dosegli svoj cilj. Marsikateremu dijaku je bridko zadrželo srce ob težki misli, da dobrosrčnega gospoda kanonika ni več.

Naši bogoslovci se ga kaj radi spominjajo, kako jo je navzlic visoki starosti večkrat primahal na gorenjske hribe v naš počitniški dom in se z njimi navžil svežega zraka, zraven pa z veseljem nasvetoval to ali drugo za napredek „bajte“. Tako je sam napravil tudi načrt za vodno turbino in električno napravo za počitniški dom.

Vsem je močno ugajala njegova vedra bistrost zlasti pa njegov duh globoke pobožnosti in dobrote.

Bog naj mu bo v nebesih bogat plačnik za vse dobro, kar nam je storil — mi ga bomo vedno ohranili v hvaležnem spominu kot zvestega sotrudnika don Boskovih ustanov in iskrenega prijatelja mladine.

Marija, Pomočnica kristjanov, Kraljica miru, izprosi nam mir!

ČEŠČENJE *** MARIJE **** POMOČNICE **

Slovenski narod je vedno častil Marijo in se v vseh potrebah zatekal k njej. V Mariji Pomočnici je neštetokrat našel pomoč in rešitev.

Z istim zaupanjem se obrača k Mariji v teh težkih časih, ko se je na slovenski narod zvrnilo toliko gorja, kakor še nikdar v njegovi zgodovini. Ze od začetka vojske opravljamo v Ljubljani devetdnevne za nje hiter in srečen konec. Razen tega smo že pred dobrim letom priredili na Rakovniku v čast Pomočnici kristjanov prošnjo procesijo. Kmalu nato so priredili istotam veličastno procesijo ljubljanski in okoliški otroci, kjer je več tisoč dekčkov in deklic klicalo k Mariji: „Pomočnica kristjanov, pomagaj nam! Kraljica miru, izprosi nam mir!“

Prošnje vernih Slovencev še vedno kipe k prestolu Pomočnice kristjanov. Kdo more prešteti vse tiste, ki so doslej prihiteli k Mariji na Rakovnik iskat pomoči in tolažbe? Koliko vzdihov, koliko prošenj! Koliko sv. maš in molitvenih ur pred Najsvetejšim se je že opravilo v Marijinem svetišču za srečno bodočnost slovenskih družin in slovenskega naroda! Le Marija ve, a gotovo je, da ne bo šla nebrizno mimo vsega tega.

In koliko molitev in prošenj k naši nebeški begunki, k Mariji z Brezij! Kje je sedaj ta nebeška begunka, le malokdo ve, a vendar se mnogi obračajo k njej in ji priporočajo sebe in svojce. In koliko jih je obljubilo, da bodo po vojski, ko se Marija spet vrne nazaj na svoj prestol peš poromali na Brezje!

Koliko se jih je zaobljubilo, da bodo priromali na Rakovnik, zlasti z Gorenjskega in Štajerskega! Kolikokrat slišimo: „Ko mine vojska, pridemo vsi k Mariji na Rakovnik.“

Več častilcev Marije Pomočnice kristjanov je celo izrazilo željo po zahvalni procesiji. Mnogi govore: „Ko bo vsega tega konec, bo treba napraviti zahvalno procesijo.“

Bo li Marija vse te prošnje, vse te izraze ljubezni in zaupanja, vse te obljube prezrla in pustila vnemar? Vera pravi, da molitve in obljube slovenskega naroda ne bodo zaman.

Po vojski hočemo pokazati Mariji svojo hvaležnost. Še bolj jo bomo ljubili, še bolj častili. V znak hvaležnosti bomo izpolnili vse Mariji storjene obljube, opravili bomo tudi — *slovesno zahvalno procesijo* s kipom Marije Pomočnice kristjanov.

Milosti Marije Pomočnice.

Minulo bo že leto dni, kar me je zelo bolela roka. Ker od zdravnikov ni bilo pomoči, sem prosila za pomoč Marijo Pomočnico kristjanov, sv. Janeza Boska in sv. Antona in obljubila, če se mi roka pozdravi, da se zahvalim v Salezijanskem vestniku. Obljubila sem tudi majhen dar za misijone. Danes se zahvalim in izpolnim obljubo. — *Komaner Terezija, Dravlje.*

Prisrčno se zahvaljujem Mariji Pomočnici in sv. Janezu Bosku za njeno pomoč in mogočno priprošnjo pri Bogu, da sem srečno preстал težke bolezni, ki mi jih je Bog v tem letu poslal. Meseca januarja sem se nevarno prehladil, prehladu se je pridružil še šen. Bolezen je postala zelo resna. Izročil sem se Mariji Pomočnici in sv. Janezu Bosku, naj storita, kakor je bolje zame in v večjo čast božjo. Po nekaj tednih, ko sem visel med življenjem in smrtjo, sem začutil, da se mi je začelo boljšati, in tudi zdravnik je ugotovil, da sem bolezni srečno premagal.

Toda komaj sem si nekoliko opomogel in začel misliti na svoje dolžnosti, mi počil hrustanec v sklepu desnega kolena in moral sem takoj v bolnišnico na operacijo. Bilo mi je zelo težko, saj še prejšnje bolezni nisem dobro prebolel in že me je zgrabila druga.

V tej stiski sem se še bolj priporočil Mariji, naj mi pomaga, da bom mogel tudi to preizkušnjo srečno prestati. Operacija je zelo dobro uspela in po nekaj mesecih sem že lahko hodil in delal. Čutil sem se vedno bolj zdravega in močnega in si mislil, da sem sedaj dal bolniški postelji za dolgo slovo. Toda Bog je hotel, da naj njegov kelih izpijem do dna. Dobre štiri mesece po operaciji,

me je kar nenadoma napadla zopet zelo težka in nevarna bolezen, tifus. Pograbila me je s tako silo, da sem bil kar prepričan, da ji bom podlegel. Zdravniki so me obsodili, da bom sedaj najmanj tri mesece zopet privezan na bolniško posteljo in da se bodo posledice te zavrtnatne bolezni poznale za vse življenje.

V tem trpljenju in stiski sem se še z večjim zaupanjem zatekel k naši dobri nebeški Materi in jo prosil, naj mi pomaga, da bom kmalu ozdravel in me obvaruje dolge bolezni in vsake posledice, ki jo ta bolezen skoraj pri vsakem pusti.

In res. Nebeška Mati ni preslišala mojih prošenj. Bolezen se mi je začela po par tednih očitno naglo boljšati. Zdravniki so sicer izjavljali, da je to le trenutno zboljšanje, da se bo bolezen zopet povrnila še z večjo silo. Toda Marija je storila drugače.

Bolezen se mi ni poslabšala, marveč mi je iz dneva v dan šlo na bolje. Po dobrih štirih tednih sem že lahko zapustil bolnišnico in se vrnil domov. Po nekaj tednih zdravljenja doma, sem popolnoma ozdravel in tudi bolezen mi ni pustila nobene posledice. Počutim se zopet popolnoma zdravega in lahko izvršujem vse svoje dolžnosti. Za vse to tisočera hvala Njej, ki je nihče ne kliče zastoj: „Zdravje bolnikov!“

Pečnik Stanko, Selo v Ljubljani.

Mariji Pomočnici sem z zaupanjem izročil v varstvo one člane naše družine, ki so bili pretekle jeseni nekajkrat celo v nevarnosti za življenje. Obljubil sem javno zahvalo v Vestniku, če bodo obvarovani vsake nesreče. Danes izpolnjujem obljubo, ker so bili očitno deležni posebne Marijine pomoči.

Špan Jožef, Skrljevo.

SOTRUDNIKI! SOTRUDNICE!

Danes Vam prilagamo položnice. Čemu? Odgovor na to vprašanje vam dajo položnice same. „Saj razumete, zakaj smo,“ vam začudene odgovarjajo na vprašanje. „Nismo za med smeti, tudi ne za netivo v pečeh, naše poslanstvo je bolj vzvišeno. Naš namen je sprejeti denar in ga ponesti tja, kjer ga bodo znali obrniti v najboljše

namene: v čast božjo in širjenje božjega kraljestva.“

„Koliko naj pa dam?“ bo marsikdo vprašal priloženo položnico.

„Daj, kolikor zmoreš. Drugi listi imajo določeno ceno, Salezijanski Vestnik pa je nima. Pošilja se brezplačno vsem sodelavnikom in sodelavnicam. Brezplačno pa zato, ker sodelavniki in sodelavnice že itak vsako leto prispevajo več ali manj za salezijanske naprave. To zahteva pravilnik sodelavništva, ki pravi: »Sodelavniki nimajo določene denarne obveznosti, temveč bodo mesečno ali letno darovali, kakor jim bo narekovala srčna ljubezen.« Vsak pravi sodelavnik tedaj pošlje po svojih močeh in navadno pošlje več, kakor so stroški za Vestnik, zato za Vestnik ni posebne naročnine. Ti dohodki se potem porabijo za kritje stroškov, ki jih imamo z Vestnikom; kar pa preostane, se obrne za potrebe Salezijanske družbe: za gradnjo novih poslopij, za vzdrževanje cerkv in zavodov, za revne gojence, za vzgajanje duhovskih poklicev, za misijone in podobno. Torej le za stvari, ki podpirajo širjenje božjega kraljestva.“

Tako govore priložene položnice.

Iz tega je razvidno, da je delovanje salezijanskega sodelavništva izredno plemenito. Tako misli tudi sveta Cerkev. Pij X. je dne 17. avgusta 1904. pisal vrhovnemu predstojniku Salezijanske družbe: „Drago nam je, da moremo priporočiti Salezijansko družbo vsakemu vernemu kristjanu, vsaki škofiji, vsakemu mestu in vsaki župniji, da bi vsi gojili do nje vedno večjo ljubezen in naklonjenost. Verniki bodo storili veliko dobro delo, če se bodo vpisali v Zvezo sodelavnikov in tako pomnožili število članov Salezijanske družbe.“

Kako velikega pomena je za salezijansko sodelavništvo, kaže tudi to, da je sveta Cerkev obdarila Zvezo sodelavništva z izredno obilnimi odpustki, kakor le malokatero versko ustanovo.

Teh dušnih dobrin ste pa deležni, če izvršujete sodelavniške dolžnosti. In na eno teh dolžnosti vas opozarjajo priložene položnice. Zato jih sprejmite kot dobre prijatelje in poslušajte vabilo. Bog vam pa obljublja stoterno plačilo v življenju in večno po smrti.

SALEZIJANSKI VESTNIK izhaja vsak mesec. Letno stane 10 L (za inozemstvo 14 L. Izdaja: Salezijanski inspektorat na Rakovniku v Ljubljani. Tiska sal. tiskarna Rakovnik - Ljubljana. Predstavnik lastnika in tiskarne: dr. Jože Valjavec.

Urednik: Tone Vodè.

NOVE KNJIGE

Vida Taufer: KRIŽEV POT. V razumevanju naših časov, ko se človeštvu vdirajo tla pod nogami, ko hlasta po rešilni bilki in išče utehe, je izšla knjiga priznane pesnice Vide Tauferjeve: „Križev pot“. Z globoko, resnično doživetostjo nas vodi mimo štirinajstih postaj križevega pota pa z umetno, vezano besedo v kratkih, jedrnatih stihih kaže trpljenje Gospodovo, ob katerem naše izgine, in nas prepriča, da edino v božjem Srcu — Srcu, ki je dalo za nas zadnjo kapljo krvi — najdemo varno zavetje, rešilno desko. To je osnovna misel, tako lepo povzeta v zaključnih verzih;

„O romar...

ves si prevzel od silne bolečine,
po njej zdajносиš v srcu tihi mir.“

In ko spregovori še o ljubezni božji, se ji vse misli zlijejo v eno samo gorečo veliko prošnjo do Gospoda: „O, daj je vsem, tolaži ljudske rane.“

Knjiga je opremljena s slikami križevega pota, ki jih je v letu 1766. naslikal slovenski slikar Fortunat Bergant za baziliko v Stični; ob njih je tudi nastalo besedilo. Ima torej dvojno umetniško vrednost in jo v vsakem pogledu priporočamo. Izdala jo je Ljudska knjigarna, stane nevezana 13 lir.

MISIJSKI KOLEDAR 1942. XX.

Kljub nepovoljnim gmočnim razmeram smo dobili lep, vseskozi izvrstno opremljen, bogato ilustriran „Misijonski koledar“. Od simbolične naslovne slike do skrbno izbrane in pisano razporejene vsebine, prav vse nam ugaja, da sta zadovoljna oko in srce; duša se napije toliko lepih, tolažilnih resnic in še nasmeješ se prav neprisiljeno.

Ne bilo bi prav, če bi pozabili na misijone, ki danes trpijo več kot kdajkoli. „Nebeško kraljestvo silo trpi“ in dolžnost vsakega katoličana, ki ni katoličan le po imenu, je, temu od pomoči — z molitvijo predvsem pa tudi z darovi. Lepo priliko ti nudi „Misijonski koledar“. Kupi ga, saj — lep in obširen kakor je — stane komaj 6 lir. S tem pomagaš dobri stvari, zase mnogo pridobiš in Bog se bo z veseljem ozrl na te. Bodimo usmiljeni, da bomo dosegli usmiljenje!

BELI ZAMORČEK nosi naslov nova zanimiva mladinska knjiga. Spisala jo je Konči Ahačič, založila Mladinska založba. Nekaj povsem novega je in popolnoma ustreza otrokovi duševnosti. Kratka vsebina, a mnogo dejanja, ki ga na vsakem listu poživlja razgibana, vso stran obsega joča slika. Zanimiva posebnost je v tem, da otroka zaposli. Slike so tako prikrojene, da jih more deca sama pobarvati z barvnimi svinčniki, k čemur ji pripomore priložen več barven vzorec. To jo dela posebno privlačno. Povrhu vsebuje še lepo vzgojno misel: starše je treba ubogati. V morju se koplje Zamorček. Mati mu ukaže, da mora iz vode, pa ne uboga. Zato zgubi v vodi vso črno barvo in postane bel kakor belci. Zamorčki ne marajo takega med se. Odpravi se po svetu, pride v deželo belih ljudi. Za dimnikarja služi, slikar postane, obrne se do slaščičarja... nazadnje skoraj utone, samo da bi počnel. Angel varuh ga nezvestnega potegne iz mlake, gre k sv. Petru in ga prosi pomoči, končno se napoti k Jezuščku. Ta veli soncu, da polika in počrni belega Zamorčka, ki se nato ves skesan povrne k mami. To je kratek povzetek knjige, ki jo celo odrasel z zanimanjem vzame v roke. Tembolj bo všeč malemu drobižu, zlasti zaradi svoje posebnosti. Knjigo prav gorko priporočamo. Dobi se na Rakovniku, v Mladinski založbi in po vseh knjigarnah. Stane 14 lir.

KNJIŽICE. Zopet je izšla vrsta veselih, živahnih, pa vendar kleno in odločno pisanih knjižic. **Leta, mlada leta** (dr. Franc Knific) dajejo smernice mlademu fantu, kako naj prav preživi svojo viharo mladost. — **Velika obljuba** (J. Filipič) nas podrobneje seznana s pobožnostjo deveterih prvih petkov. Kot nalašč za naše dni! — **Mladinski domovi** (dr. Srečko Zamjen) so skromen spomin ob stoletnici don Boskovih ustanov. — **Duhovni koledarček** (T. Vodè) nas letos uči trpeti, se žrtvovati in z bližnjim sočustvovati. — **Bog pomaga** (J. Langerholz) pa na prikupljiv način razlaga, kako Bog uslišuje naše prošnje: kadar hoče, kjer hoče in kakor hoče. — Vse knjižice gorko priporočamo. Posamezna stane 70 cent. Letna naročnina 16 lir.

Konči Alhačič: Beli Zamorček

Najlepša knjiga, s katero morete razveseliti Vaše otroke in jih hkrati tudi koristno zaposlititi, s tem da se učijo risati. Vsaka slika v knjigi — in jih je 27 — se da zanimivo pobarvati z barvnimi svinčniki. Vzorec in navodilo, kako je treba to storiti, sta v knjigi podana. Tiskana je na finem kartonu. **Cena vezani knjigi 14 lir.** Izdala **Mladinska založba.**

(Beli Zamorček služi v slaščičarni. — Slika iz knjige.)

Mladinska založba

Ljubljana, Stari trg 30

priporoča razen Belega Zamorčka še te svoje knjige:

Premrov: **IZSELJENSKA ČITANKA** broširana 11,50 lir.

Dr. J. Lovrenčič: **IVON POGUMNIK** 5,70 lir.

Zdravko Ocvirk: **MAMICA POVEJ** 4 lire.

Poleg teh dobite še razne druge mladinske knjige, najrazličnejše šolske in pisarniške potrebščine, nalivna peresa, itd. itd., po zelo ugodnih cenah.

Ako je naslovnik umrl ali spremenil bivališče, vrnite list na:
VODSTVO SALEZ. SOTRUDSTVA, RAKOVNIK - LJUBLJANA 8